

[Ragnhild Andersen.]

står midt i arbejdet for at højne dansk videnskab. Det var rektor for Københavns universitet, professor H. M. Hansen, der udtalte i radioen for godt et år siden:

„Intet højt civiliseret land har brugt forholdsvis færre penge til universitetsbygninger end Danmark“.

Og dog hedder det i ministerens fremsættelsestale, at det ikke er hensigten,

„at fondens midler skal bruges til dækning af egentlige anlægsudgifter som bygning af laboratorier og anskaffelse af permanent udstyr“.

En anden fremtrædende videnskabsmand, professor ved Aarhus Universitet Franz Blatt, udtalte i en rustale, der bragtes i radioen den 4. september 1950 i en udsendelse, „Alma Mater græder“, følgende:

„Jeg vil ikke undlade at advare dem, der kommer til at styre land og rige, mod den vildfarelse, at man i det lange løb ustraffet skulle kunne nedruste på det kulturelle område. Hvad der kan indvindes her, er for skillinger at regne, når man betænker, at udgifterne til opførelsen af et lægevidenskabeligt institut ikke nævneværdigt overstiger prisen på en enkelt jetjager.“

Mit parti deler ganske professor Blatts synspunkter på dette område. Ikke 2 mill. kr., men mange millioner kroner vil kunne ydes til dansk videnskabelig forskning til forbedring af de studerendes kår og af videnskabens kår, i samme øjeblik den kæmpe-mæssige oprustning, der koster landet milliarder af kroner, bringes til standsning.

Næsten indenfor alle grene af videnskaben må forskningens mænd og kvinder kæmpe med vanskeligheder, og også befolkningen må i praksis lide derunder. Man kan måske sige, at det ikke direkte er videnskaben, der her berøres, men jeg føler dog trang til at sige, at det også er noget, der er til gene for videnskaben, når patienter, der skal indlægges på militærhospitalets neurokirurgiske afdeling i København, må vente i månedervis på at blive opereret for en rygglidelse, der har gjort dem uarbejdsdygtige. De henvises så til Aarhus neurokirurgiske afdeling, men også her er der ventetid på indtil en måned.

Mit parti har, som jeg sagde i begyndelsen, kun den ene bekymring overfor dette lovforslag, at de 2 mill. kr., der stilles til rådighed, ikke vil være tilstrækkelige til det store behov, dansk videnskabelig forskning har. Videnskaben har, som det fremgår af lovforslaget og bemærkningerne dertil, anmodet om 2½ mill. kr. Mit parti mener, at der ikke alene er dette behov på 2½ mill.

kr., men at det er et beskedent andragende fra videnskaben, og at videnskaben har et betydelig større behov, og mit parti må derfor betragte dette lovforslag som en første station på vejen til en virkelig fuldgældig støtte og udvikling af dansk videnskab.

Med disse bemærkninger tilsiger jeg mit partis fulde støtte til en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg vil gerne takke de ærede medlemmer, som har stillet sig positivt overfor dette meget vigtige lovforslag. Desuden vil jeg udtale min glæde over, at det ikke er gået helt, som det blev spået med profetisk kraft i en vis del af pressen, den socialdemokratiske, at det ville blive mødt med fortørnelse, fordi jeg havde været en selvrådig undervisningsminister. Det synes jeg ikke er sket, men jeg forstår, at forhandlingen her i virkeligheden er kommet til at dreje sig om følgende fire punkter: for det første forholdet til videnskabskommissionen, for det andet, hvorvidt det vil være rigtigt at lade fondsbestyrelsen bestå udelukkende af videnskabsmænd, for det tredje beløbets størrelse og for det fjerde, hvorvidt den form med en statsforskrivning, som lovforslaget har fået, er hensigtsmæssig, eller man skulle kunne finde frem til en bedre form.

Med hensyn til det første punkt, lovforslagets forhold til videnskabskommissionen, kan jeg ganske slutte mig til de udtalelser, som er fremsat af de ærede medlemmer hr. Rasting og hr. Martin. Når det hedder, at jeg skulle mangle tillid til og agtelse for videnskabskommissionen, er det fuldstændig hen i vejret. Man kan næsten sige, at videnskabskommissionen i en vis forstand er mit eget barn, for jeg har været med til ved de udtalelser, jeg fremsatte i december 1945, at afstedkomme, at regeringen overhovedet skabte en sådan kommission. Med hensyn til denne kommissions art kan jeg henholde mig til, hvad allerede er sagt, at det ikke drejer sig om en parlamentarisk kommission, men om en regeringskommission, at det i og for sig ligger i regeringens hånd når som helst at udvide eller indskrænke denne kommissions oprindelige virksomhedsområde, og at der kan laves et formelt tillægskommissorium. Jeg har altså ikke begået noget som helst overgreb mod kommissionen. Dertil kommer yderligere, at dette lovforslag, som det også allerede er sagt, ingenlunde er noget, der går på tværs af videnskabskommissionen; tværtimod er lovforslagets indhold helt på linie med det, som er videnskabskommissionens håb og